

Arrest

nr. 114 449 van 26 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2013 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LEYS, die *loco* advocaat F. VAN BERGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 27 augustus 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op 1 februari 2010 ontvankelijk.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op 27 juli 2012 ongegrond. Tevens op 27 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij arresten met nummers 95 040 en 95 041 van 14 januari 2013 vernietigt de Raad de beslissingen van 27 juli 2012.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 20 maart 2013 de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die op 20 juni 2013 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.08.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 14.03.2013 (zie gesloten omslag) blijkt dat “dit medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D.v. United Kingdom).”

“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.6. Eveneens op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, luidt:

“[...] Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stelt als volgt:

“Nu de beslissing is genomen zonder enig vernieuwend aspect of zonder enige nieuwe actie die de actuele toestand van verzoekster dient vast te stellen. Zelfs nu blijkt dat verzoekster op geen enkele wijze werd uitgenodigd om haar medische situatie aan te tonen is hier, zoals het arrest d.d. 14.1.2013 terecht stelde een inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel vast te stellen.

Immers legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; Rvs 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de motivering louter een verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur van 14.03.201 aangevuld met een standaardformule inhoudt.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zij zorgvuldig het medisch dossier heeft geanalyseerd maar dat zij geen wettelijke verplichting heeft om de aanvragers uit te nodigen tot het overmaken van recente stukken. De bewijslast rust op de aanvrager zelf, die belang heeft bij het actualiseren van zijn aanvraag.

Verwerende partij heeft enkel kunnen oordelen op basis van 2 medische getuigschriften van 3 augustus 2009.

Verzoekster maakt niet duidelijk waarom verwerende partij, volgens haar, onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De bestreden beslissing wordt zowel formeel als materieel gemotiveerd en is gesteund op een correcte feitenvinding.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. [...]”

2.3.1. Zoals verzoekster reeds aangeeft, legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond op basis van een medisch advies van een ambtenaar-geneesheer van 14 maart 2013. Dit advies werd onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht en hierin wordt als volgt gesteld wat verzoeksters gezondheidsproblematiek betreft:

“[...] Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

– 2 medische getuigschriften d.d. 03/08/2009, opgesteld door dr. K. [V.], geneesheer-specialist voor gynaecologie en verloskunde (op één van beide medische getuigschriften ontbreekt de naam van de betreffende persoon).

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 03/08/2009.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat deze 36-jarige vrouw in augustus 2009 medische zorgen kreeg in het kader van een volumineuze uterus myomatosus . Dr. [V.] attesteerde dat deze sterk in volume gereduceerd was dankzij embolisatie van de myomen (met op dat ogenblik myomen van 7, 5, 4 en 5 cm), dat de betrokkene +- 4 keer gehospitaliseerd geweest was (de laatste hospitalisatie dateerde van juni 2007) en dat de betrokkene op dat ogenblik medicamenteus behandeld werd met continu progestativa: Provera 10 mg per dag (farmaceutische stof medroxyprogesteron). Dr. [V.] attesteerde verder dat de verwachte duur van de behandeling permanent was tot aan de menopauze of tot hysterectomie , dat regelmatige opvolging door een gynaecoloog of chirurg noodzakelijk was, dat de mogelijke complicaties menorrhagie (te behandelen met bloedtransfusie bij hevig bloedverlies) en dysmenorroe (te behandelen met pijnstillers) waren en dat in geval van terugkeer naar het herkomstland er enkel gezondheidsrisico's waren bij hevig bloedverlies en niet-beschikbaar zijn van bloedtransfusie.

We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande de door dr. [V.] vermelde hospitalisaties (zoals bijvoorbeeld (een) hospitalisatieverslag(en) met vermelding van de reden van opname, de diagnose(n) en behandeling) en/of aangaande een lopende gynaecologische opvolging en/of waaruit zou blijken dat operatieve behandeling van deze uterus myomatosus (hysterectomie) intussen alsnog noodzakelijk gebleken is. Uit de voorgelegde medische getuigschriften blijkt alleszins ook niet dat de menorrhagie bij de betrokkene dermate uitgesproken was dat er transfusie nood geweest is (dus dat de betrokkene bloedtransfusie gekregen heeft).

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer , nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D, v. United Kingdom.)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren en geen enkel vitaal orgaan wordt bedreigd. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Verzoekster betoogt dat de bij arrest van de Raad met nummer 95 040 van 14 januari 2013 vastgestelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bij de thans eerste bestreden beslissing nog steeds voorligt. Zij verwijst hiervoor naar het gegeven dat in de eerste bestreden beslissing – en het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer waarvan dient te worden aangenomen dat dit deel uitmaakt van de motivering van deze beslissing – niet enig vernieuwd aspect voorligt en verweerder evenmin enige nieuwe actie, zoals een uitnodiging tot het overmaken van nieuwe medische stukken, heeft ondernomen om de actuele toestand van verzoekster te achterhalen.

In het betreffende vernietigingsarrest met nummer 95 040 van 14 januari 2013 oordeelde de Raad als volgt: *“De arts van de verwerende partij [...] beperkt zich ertoe te stellen dat geen aanvullende medische getuigschriften werden ontvangen “aangaande de verdere evolutie van de beschreven gynaecologische opvolging na augustus 2009 en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige gynaecologische aandoening (...)” zodat uit deze bewoordingen zou kunnen afgeleid worden dat het bestaan van een ernstige gynaecologische aandoening op zich uit de aard van de ziekte niet kan uitgesloten worden. De verwerende partij wacht verschillende jaren om een medisch verslag op te stellen of te laten opstellen. Rekening houdend in casu met de inhoud van het medisch getuigschrift voorgelegd door de verzoekende partij, samen met de aanvraag, komt het de verwerende partij toe, alvorens dergelijke beslissing te nemen, minstens de verzoekende partij te contacteren om naar actuele gegevens te vragen, hetzij de verzoekende partij te onderzoeken alvorens uit het gebrek aan informatie af te leiden dat niet blijkt dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkenen of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. De verwerende partij heeft onzorgvuldig gehandeld.”*

De Raad benadrukt dat het bestuur na een vernietigingsarrest de zaak dient te hernemen *in casu* na het ontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op 1 februari 2010 en hierbij verplicht rekening dient te houden met het motief van het vernietigingsarrest. Een nieuwe beslissing kan worden getroffen op voorwaarde dat er andere motieven en elementen worden gevonden die de beslissing dragen.

In het medisch advies van 14 maart 2013, waarop de eerste bestreden beslissing steunt, wordt andermaal niet betwist dat de duur van de behandeling permanent is tot aan de menopauze of een hysterectomie, waarbij de ambtenaar-geneesheer aangeeft dat verzoekster slechts 36 jaar is en er niet blijkt dat reeds een hysterectomie vereist is. Op lezing van het medisch advies van 14 maart 2013 kan niet anders dan worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer op basis van dezelfde voorliggende medische gegevens en zonder dat werd overgegaan tot een contactname met verzoekster om actuele medische gegevens over te maken of zonder een eigen onderzoek van verzoekster, opnieuw besluit dat op korte termijn er geen sprake zal zijn van een acute levensbedreiging of een kritieke gezondheidstoestand. Aldus dient te worden vastgesteld dat de *in casu* eerste bestreden beslissing in wezen nog steeds op dezelfde – onzorgvuldige – wijze tot stand is gekomen én met miskennis van het gezag van gewijsde van voormeld arrest van de Raad. Verweerder betoogt in de nota met opmerkingen dat hij geen wettelijke verplichting heeft om de aanvrager om bijkomende attesten te vragen, doch de Raad merkt op dat in het vernietigingsarrest van 14 januari 2013 door de Raad reeds werd vastgesteld dat, rekening houdende met de concrete elementen van het dossier – dewelke thans in wezen nog steeds dezelfde zijn –, van een zorgvuldig handelende overheid kon worden verwacht dat minstens zou worden overgegaan tot het richten van een vraag aan verzoekster om actuele medische gegevens over te maken of tot een eigen onderzoek van verzoekster.

Ten overvloede merkt de Raad op dat opnieuw evenmin werd onderzocht of de ziekte van verzoekster geen ziekte is die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarin de beide toepassingsgevallen naast elkaar worden geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit (Cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige middelen dringt zich niet langer op.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten

De Raad stelt vast dat verzoekster als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing terugvalt op de situatie waarin zij als gevolg van de ontvankelijkheidsbeslissing van 1 februari 2010 opnieuw recht heeft op een attest van immatriculatie model A in afwachting van een nieuwe beslissing ten gronde. Hiertoe kan worden verwezen naar artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Met het oog op een goede rechtsbedeling dient bijgevolg eveneens te worden overgegaan tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Er is grond tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen. In toepassing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 maart 2013 tot ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS